

(Тя се задъхва и млъква)

Л е н а. После?

З а х а р и н а. После, той тури ржка отъ задъ да видя розата—и лекичко я изтърва на тревата, да се не опраши. Азъ разбрахъ, изтърпнахъ отъ неочаквано чувство.... Но нѣкой ме извика отъ задъ. До като разбира: ти си промѣни мѣстото — и когато доближихме розата, до като да те предупредя — ти я стъпка.

Л е н а. Поетично!

З а х а р и н а. После, нѣколко крачки азъ минахъ по розови листа.... Разбрахъ, че следъ розата той нарочно е разкъсвалъ други, за да покрие пжтя ми съ розови листи.

Л е н а. Поетически каприз!

З а х а р и н а. Капризъ, а все пакъ тъй мило...

Л е н а. Незнайното всѣкога плени, мила. (Съ въздишка) Да, такива сж мжжетъ, до като пленятъ... а после — робски окови.

З а х а р и н а. Този господинъ отъ нѣколко време ме следи... И сега е почналъ да захожда къщата ми...

Замълчава и сѣда на канапето.

Л е н а. Че какво... Единъ флиртъ... То е тъй поетично!... Бихъ казала — необходимо.

З а х а р и н а. О, не; азъ обичамъ Мони... обичамъ го — и не желая.

Л е н а (Жегната). Обичята е едно, а флирта е друго.

З а х а р и н а. Правъ. Тогава... това отъ